

opnå større sikkerhed i analysen) potentialet på tværs af beregningsmetoder. Disse to metoder er "stordriftsjusteret bedste praksis" og "DEA-analyse". Disse gennemgås nærmere i afsnit 2.3.2 nedenfor og i bilag D. Begge medfører en beregning af effektiviseringspotentialet ved at de fremtidige enheder bliver lige så effektive som de mest effektive nuværende enheder. Også ved anvendelse af disse metoder skal der korrigeres/justeres for forskelle i de variable, der med statistisk signifikans kan forklare forskelle i effektivitet (herunder også en eventuel stordriftseffekt), således at enheder ikke straffes eller belønnes for at have mere eller mindre gunstige betingelser på disse forklarende variable end øvrige enheder.

For yderligere at triangulere beregningerne er der anvendt to alternative metoder til analyse af potentiale fra stordrift og bedste praksis.

- i. En samlet model for alle årsværk i hver af de kommunale skatteansættende myndigheder – dog eksklusiv selskabsligning, da denne ikke er placeret i alle enheder og derfor ikke kan indgå i sammenligningen. Ved denne metode er årsværk således ikke underopdelt i del-opgaver. Dermed bliver data mindre udsat over for eventuelle arbitrære opdelinger i undergrupper ved kommunernes angivelse af ressourceforbruget. Det samlede årsværksantal må således antages at være mere robust end underopdelte tal. Modsat er gruppen selvsagt mindre homogen, idet den vil dække over en række forskelligartede opgaver (fra forskudsregistrering over lønmodtager-, hovedaktionær- og erhvervsligning til administration og IT)
- ii. Separate modeller for grupper af del-opgaver. Her opereres med fire grupper af del-opgaver (lønmodtager-relateret, erhverv og hovedaktionærer, administration/støtte og selskabsligning (idet selskabsligningsopgaven kun foregår i visse kommuner/fællesskaber under kontrakt for staten og således ikke er direkte sammenlignelig med den kommunale opdeling på de tre andre delopgaver, analyseres dette område separat i afsnit 2.6.)). Grupperingen i fire grupper er foretaget for at undgå opdeling i ni grupper (heraf adskillige med begrænset størrelse) som i KL's årsværksopgørelse. Med opdeling i ni grupper bliver risikoen for arbitrær/stokastisk opdeling i undergrupper udtalt. Med opdeling i fire grupper bliver grupperne mere homogene og dermed mere sammenlignelige end med en samlet gruppe, mens det eventuelle stokastiske element i opdelingen i grupper mindskes i forhold til ni grupper (men øges i forhold til en samlet gruppe). Som et eksempel herpå kan nævnes, at ressourcer til lønmodtagerligning, forskudsregistrering og servicebutik i en del kommuner er integrerede og en eventuel ressourceopdeling blandt disse opgaver derfor i visse kommuner er baseret på et skøn. For at reducere det stokastiske element fra et sådant skøn er disse grupper slået sammen i del-opgaven lønmodtager-relateret. Figuren 2.2.3 nedenfor beskriver opdelingen i grupper yderligere